কণ্ঠৰ সুধাৱলী
সকলো বিলাই মই
হওঁ চিৰৰিক্তা
সুন্দৰ পুঞ্জি পুনু
নব নব সুৰেৰে হওঁ অভিষিক্তা
ঘূৰি ঘূৰি ৰিক্তা
ঘূৰি ঘূৰি ৰিক্তা।
উষাৰ হাঁহিতে
উন্মেষি
নিজৰ সৌন্দৰ্য্য মই
নিজেই বিচাৰি যাওঁ
সোণৰ সন্ধিয়ালৈ,
তৰঙ্গ-লীলায়িত ভঙ্গ লয়লাসী
ঝনকিত কঙ্কন, কিঙ্কিনী বোলে
গুঞ্জৰি মুঞ্জৰি
কণুকজুনুক ঝুন্ বোলে,
ঝঙ্কৃত চৰণ-নেপুৰ
দিগন্ত ধ্বনি তাৰ
মুখৰিত ললিত-বলিত মধু বিজুলী-সুৰ।
তালে
তালে
তাৰ
দিগঙ্গনা নাচে,
নাচে সুৰবালা,
আকাশ-পৃথিৱী নাচে
ত্ৰিভুবনবালা
জোন-বেলি দীপাৱলীমালা।

মই
অমৃতছন্দা
মুক্তাপ্ৰপাত সমা
অলকানন্দা,
ভাঙি দিওঁ আত্মাৰ
অলস-বিলস মোহতন্দ্ৰা,
মই
মূৰ্চ্ছনা
উত্তৰমন্দ্ৰা।
ময়েই উষা
অমলা-ধৱলা
উদ্ভাসি পূৰ্ব্বাচল
ময়েই শুকুলা আলোক-কমল
সকৰুহ শতদল!
অনাঘ্ৰাত মই
আলোক সুৰভি
জ্যোতিৰভ্যুদয় দুন্দুভি
মন্দ্ৰ বজাই যাওঁ,
সন্ধ্যা
ললিতা
কান্তাৰ দৰে
যমুনা-গঙ্গা ত্ৰিবেণীৰ ধাৰে
উচ্ছল জল
উৎস উছলি,
বিয়পিম মই আকাশ চৌৰাই
বৈ যাম মই পৃথিবী শুৱাই
নাচি যাম মই থলক লগাই

বাৰিষাৰ নৈ
বিয়াকুল হৈ
বিবসনা মই
আলোকৰ নৱধল
জ্যোতিৰূপা জল্‌মল্।

নৱজগতৰ
মৱেই জ্যোতিকা
শুভ্ৰ-কনক কিৰণমালিকা,
কল্যাণী মই
মহাকল্যাণৰ
মৱেই স্বস্তিকা।

দেশে দেশে যাম
সাগৰে-নগৰে
অন্তৰে-প্ৰান্তৰে
গাঁৱে-ভূঞে যাম
কুটীৰে-ভুবনে
তিনি ভুবনৰ
হৃদয়ে হৃদয়ে
মন্দিৰে-মছ্‌জিদে
মই
জ্বলাম অগ্নিবাতি,

মহামনীষাৰ
জ্যোতিসম্ভূতা
মৱেই স্বৰ্গজ্যোতি
মই ভ্ৰান্তিৰ ধ্ৰুবজ্যোতি।

নৱজীৱনৰ
নৱআলোকৰ
অগ্নি-অমৃত জ্বালি,
মোৰ গৰ্ভতেই
আহি থিত দিয়ে
মহাপ্ৰতিভাৰ
প্ৰচণ্ড অংশুমালী।
কক্ষত মোৰ
শোভিছে ইন্দ্ৰ, মহাজ্ঞানেন্দ্ৰ,
তাৰকা চন্দ্ৰজ্যোতিষ্ক অৰ্কমালা,
প্ৰভাত কিৰণ কৰ সুৰধুনী
অগ্ৰগামিনী
ময়েই অগ্ৰবালা।
মোৰ অন্তৰ যায় জ্বলি
বন্ধন যায় খুলি
কোনে প্ৰতিভা কৰিলি মুকলি?
প্ৰাণ কৰে আকুলিবিকুলি।
কোন তই
নৱৰবি
প্ৰাগজ্যোতিষৰ কবি!
শ্বেত বীণা ঝঙ্কাৰি
গায়ত্ৰী ওঙ্কাৰি
আনি দিলি প্ৰাণলৈ মহাজাগৰণ,
গৰ্ভভেদী মোৰ
ইকি শিহৰণ!
জাগিলোঁ ভাঙি-ছিঙি
ভেঁাহাৰি-বিদাৰি মই

শতাব্দী সুপ্তিৰ
শিলা আৱৰণ।

মোৰেই লগতে জাগ
অযুত নিযুত যত
আজিও যি সুপ্তি মগন,
নৱআলোকৰ তানে, গন্ধে, বর্ণে, গানে
আজি হ'ল নাৰীৰ বোধন।

জাগ আজি অসমৰ আকাশ অৱনী,
জাগ আজি অসমৰ গাভৰু গুৱনী
জাগা আজি পূর্ব্বধৰিত্ৰী
জাগা আজি অসমা বিদুষীবালা
লীলাৱতী, খনা, জনা, মৈত্ৰী।

জাগ অ' শৈলমালা
জাগ পর্ব্বতীয়াবালা
জাগ ভৈয়ামৰ সোণ-ধান,
আহাঁ তুমি স্বর্ণধ্বজ অসমীয়া
নৱীন যোৱান!

উচ্ছল
সুচ্ছল
লুইতৰ ৰূপজল
গোঁসানী খোজেৰে গৈ,
সাগৰ-তীর্থ কৰে
এৰি নীলাচল
পাৰ হৈ যায় সন্ধ্যাচল,
সেইদৰে আজি মই
জগত-তীর্থলৈ যাম,

কৰি সমদল
জ্ঞানৰ বাহিনী লৈ প্ৰতাপী প্ৰবল।
আজি মোৰ আলোকযাত্ৰা,
স্বৰ্ণধ্বজা মই
জগতৰ
পদূলিয়ে
যাব মোৰ নৰশোভাযাত্ৰা;

অসমীয়া ছোৱালীৰ
আলোকৰ বাটে বাটে
বহু শতাব্দীৰ পিছে
হ'ব জয়যাত্ৰা।

হিন্দুকুমাৰী মষে
দিলোঁ আজি মঙ্গল উৰুলি
লাগি য'ক দেশে দেশে
উতুলিমুতুলি।

জয়শিৰী, জ্ঞানশিৰী, সত্যশিৰী,
ধনশিৰী, মনশিৰী, সুবৰ্ণশিৰী
সোণপাহী, বনপাহী, সেউতী, মালতী
আইকণ, আইদেউ, যত পুষ্পৱতী
অমলা, সুমলা, মষে নলিনীবালা
বজাওঁ শঙ্খ মষে
লওঁ গন্ধমালা।

মন্দিৰে মন্দিৰে
ধূপ-দীপ চন্দনেৰে
জ্বলাই নতুন এক চাকি
দেওধনী হৈ নাচি,

আলোকৰ কৰিছোঁ আৰতি
জাগা-জাগা পূৰ্ব্ব-ভাৰতী।

ময়ে ইছ্‌লামীবালা
বুকুত শোভিছে মোৰ
কোৰাণ-ছৰিফৰ
কহিনুৰমালা।

জুবিদা-জুলেখা ময়ে
ময়ে মনিৰুণ,
সেঁওতাত উজ্বলিছে
প্ৰতিভাৰ সোণ।

মাইজান, সোণজান
অকমানিজান ময়ে মোতিজান
দিছোঁহি আজান
দিছোঁহি আজান।

নামাজ নমিতা মই
ৰমজানব্ৰতা মই
লুইতৰ পাৰতেই
ফুলাই তুলিম মোৰ
অতিকে আপোন
আৰবীয় জোনালীৰ
সোণালী সপোন;
অসমীয়া জীৱনৰ
ময়ে ন-জোন।
ময়ে ন-জোন।

নতুন দিনৰ বাবে
নতুন পোহৰ হাঁহে

ময়ে সেই নতুনৰ বাঁতি
কুৰ্নীছ কৰি ময়ে
নতুনৰ আলোকক
আনিছো মাতি
আনিছো মাতি
সৌ বেলি-বাঁতি।

ঘৰে ঘৰে
বজোৰা ছেতাৰ,
একতাৰা,
বহুতাৰা
সহস্ৰবাৰ।
মিনাৰে মিনাৰে চৰে সোণাৱালী ভাতি,
মছ্‌জিদ-দৰগাই
দীপাৱলী পাতি
দিয়া, দিয়া লাখো মমবাতি
মই ইছ্‌লাম-জ্যোতি।

উলুপী ময়েই
ময়েই লাইছাপী
সুকণ্ঠী ময়েই
কণ্ঠকলাপী,

ৰাগ-ৰাগিণীৰ
আলাপ-বিলাপ
আভোগ সঞ্চাৰি
গুঞ্জৰি থাকোঁ
মুঞ্জৰি উঠে ললিতকুঞ্জ
সুৰতে শিহৰি,

মধুমল্লাৰ বেহাগী সোহাগী
স্বৰ নাগপাশে গই
অৰ্জ্জুন বীৰকো
বান্ধিছাটি মোৰ চৰণত দিলে থৈ।
বভ্রুবাহন মোৰ-সন্তানেই
পৃথিৱীজিতকো জিনি
জিলিকিছে বীৰমণি।
মণিপুৰিকা মই
লাস্যতে মোৰ হাস্য নিজৰে
নৃত্য-মুগ্ধ যত কৌৰৱৰ
চিৰনমস্যা মই।
বেউলা ময়েই
মুহিলোঁ মহাকাল,
মহাসাধনাৰ দীপ্তিয়ে মোৰ
শোভিছে শুভ্ৰ ভাল
জিনিলো মহাকাল।
মৰণে চৰণধূলি লৈ গ'ল,
স্বামী লখিন্দাৰ সঞ্জীৱিত হ'ল
সতীৰ সত্য-সবিতা প্ৰকাশ দেখি
পিনাক্‌পাণিৰ ডম্বৰুৰে থাকে
মনে মনে তাল লেখি;
দিয়ে মহাকালে
স্বামীক আয়ুস
প্ৰাণৰ নৃত্য দেখি।
কুণ্ডিলপানীৰ
ময়েই ৰুক্মিণী

শ্যামৰ বাঁহীটি শুনি
বিণিকি বিণি,
থাকোঁ গুণি গুণি
গুমৰি গুমৰি থাকোঁ
নভোনীল জুইৰেই
বাসনা পুৰি।

শ্যামৰ
চৰণৰ
নেপুৰৰ
শুনি থাকোঁ
কনজুননি
জুনজুননি ;
সোণৰ সি বাঁহীটিৰ
ভুবন ভুলোৱা সেই
নিছিগা ধাৰেৰে বোৱা
অনন্ত সুৰৰ
অমৃতধ্বনি।

আকুল ই মৰমৰ
স্তুতি-মিনতি
পূৰাই গুলায়হি
কৃষ্ণমণি
নবীন দূৰ্ব্বাদল সম অনুপাম,
নবেন্দু সুন্দৰ শ্যাম।
পৰ্ব্বত-পাহাৰী
ভৈয়াম নগৰী
সকলো সামৰি
মোৰ

হিমাদ্রি প্রদেশীৰূপ
পূৰ্ব্বভাৰতীৰূপী হৈ মই
ধৰিছোঁ ভাৰতীৰূপ
মোৰ জাগিছে বিশ্বৰূপ।
হিমাদ্রি চৰণৰ
সেউজী অৰণ্যৰ
মহানিৰ্জ্জনত
তপস্যাৰ বাল্মীকি-বনত,
দুৰ্দ্দম বসন্ত জাগে
মহাপ্ৰতিভাৰ সমাগম
ভেদি শাস্ত্র আগম-নিগম।
সেই গহনৰ
মহাতপঃক্লিষ্ট এক
শৈল-শিখৰৰ
বক্ষ ঝৰি
নামে এক আলোক-সম্পাত
এক মহাজ্যোতি প্রপাত।
জ্ঞানসিক্ত
শুক্ল ঐৰাৱত
সদ্যস্নাত হৈ তাতে
সমৃদ্ধ বেগেৰে আহি
মোক তুলি ল'লেহি শিৰত
মই আজি
মই আজি নবালোক-কুঞ্জৰ বাহিনী
জন-গণ-জগ-মন তীৰ্থগামিনী।
আহাঁ, আহাঁ, আহাঁ তেন্তে
অসমৰ নবীন যোৱান!

চৌষষ্ঠী

শ্বেত হয়

জুৰি লৈ

চৌষষ্ঠী কলাৰ

ত্যাগৰ গাণ্ডীৱ লৈ

অস্ত্ৰ লৈ মহা সাধনাৰ।

স্বৰ্ণধ্বজ

ৰথখন

নিয়া আগে আগে

সংযত বেগে;

আহাঁ যত পণ্ডিত সমাজ

আহাঁ যত জ্ঞান অধিৰাজ,

মৌলানা, মৌলৱী আহাঁ

পিন্ধি লৈ পোহৰৰ তাজ

ৰ'লা লগে-ভাগে

শ্বেত হয়যুক্ত ৰথ যায় আগে আগে।

আহাঁ যত, নৃত্যকুশলী

আহাঁ যত

সুৰ বনমালী,

চিত্ৰলিখিকা আৰু

শিল্পী-শিপিনী,

আহাঁ যত জ্ঞান-কৃষ্ণকান্ত

আহাঁ মেধা মণীষা-বাণীকান্ত

বিজ্ঞান-লখিমী আহাঁ

আহাঁ যত

সাহিত্যৰ

সুমন্ত শ্ৰীমন্ত
সুকান্ত শ্ৰীকান্ত
বৰাগীৰ বীণ লৈ বীণব'ৰাগীও আহাঁ
ব'লা ভাগে ভাগে
নবীনৰ ৰথ যায়, সৌৰা আগে আগে।

আহাঁ যত
অগ্ৰগামিনী
অগ্ৰবালা
অসমৰ ধ্যানৰতা বিদুষীবালা
পিন্ধি লৈ চিন্তাৰ মুকুতামালা।
আহাঁ যত কলাবিশাৰদ
বিশাৰদ সুৰদ
সঙ্গীত-নাৰদ,

আহাঁ চিত্ৰকৰ
কাৰুকৰ, খনিকৰ
নাট্য-সূত্ৰধৰ,
আহাঁ শিলাকুটিবৃন্দ
অসমীয়া স্থপতিৰ
নবীন ভাস্কৰ আহাঁ
আহাঁ আহাঁ ৰূপৰ কোঁৱৰ
আহাঁ যত পুত্ৰ অসমৰ।

আয়তী
নামতী আহাঁ
বিহুৱতী কুঁৱৰীসকল।
কবিকুল শিৰোমণি
মহাকবি আহাঁ তুমি,

ছন্দৰ মালা পিন্ধি
ফুলাই কবিতাফুল অমল-নিৰ্ম্মল,
সমদল শোভা কৰি
সুবৰ্ণৰ শৰায়ে শৰায়ে থল থল
সুফুলিত হোৱা আজি
লাখো লাখ
প্ৰতিভাৰ বিকাশ কমল।
সকলো সমাজ ব'লা
নিজা নিজা
বিশিষ্ট সাজে
বিবিধৰ মাজে মাজে
বিচিত্ৰ সুন্দৰৰ
একসুৰা বাঁহীটি বাজে।
মুক্ত কৰা আজি
সপ্তসুৰা গ্ৰামময়
সপ্ততন্ত্ৰা
মহাশ্বেত বীণাধ্বনি
সঞ্জীৱনীমন্ত্ৰা।
সমুদ্ৰেফুল্লিত
আঙুলি বুলোৱা
আই পঙ্কজনেত্ৰী,
মুগ্ধ-বিমুগ্ধ কৰি
সমস্ত ধৰিত্ৰী।
গায়ন-বায়ন উঠা,
উঠা ওজাপালি!
কলি-জটাজাল ফালি
বোৱা শুব-গঙ্গা

উলঙ্গ অঙ্গা
কঁপি কঁপি
আনি দিয়া ৰূপ ভূমিকম্প,
অলিয়াবলিয়া হৈ
মাৰা জগজম্প।
জীৱন-মৰণ ভুলি
বিজুলী নাচনী
উঠা দেওধনী,
দ্ৰোণীভাৰ
চৰণৰ আঘাতৰ
মন্ত্ৰতে উৰি
ছন্দৰ তৰা য'ক
উফৰি উফৰি।
দুন্দুভি বেণু-বীণা
মুৰুলী-শঙ্খ
তুলি লোৱা লাসে লাসে
অভিনৱ ভঙ্গ।
মন্দিৰা, খোল-তাল
বোৱাঁ বোৱাঁ ভোৰতাল,
ৰজন্‌জনাই যাওক
আকাশ-পাতাল
কৰি তালফাল।
ঢাক-ঢোল জয়-ঢোল
যত অঙ্গোপাঙ্গ
বজোৱা মৃদঙ্গ।
শঙ্কৰী-সাহিত্যৰ
হীৰা-জহৰত

নীলমণি পদ্মৰাগ
মণি-মৰকত
ইন্দ্ৰধেনু যেন
জ্বলে বাখৰত
স্ফটিক পাতেৰে চোৰা
সোণৰ কাঠিৰে বোৰা
কাষে কাষে ধৰা ৰৰজাপি,
সূৰ্য্যমণ্ডলৰ দৰে
চৌভিতি উজ্বলাই
জ্বল্‌মল্ জ্বল্‌মল্
থ'ক কঁপি কঁপি
ৰত্নময় জাপি।
ব'লা সমদল
উথলমাখল
কৰি টল্‌মল্ সাতোখন সাগৰৰ জল।
আলোক ঐৰাৱত
গজেন্দ্ৰবাহিনী মই,
ময়ে কামৰূপা
হ'লোঁ জ্যোতিৰূপা।
আজি মোৰ
আলোকযাত্ৰা,
স্বৰ্ণধ্বজা মই
জগতৰ পদূলিয়ে
যায় মোৰ
মহা শোভাযাত্ৰা,
অসমীয়া ছোৱালীৰ
জোনাকী বাটেদি

আজি
মঙ্গলযাত্ৰা
পূৰ্ব্বভাৰতী জয়
জয়-জয়কাৰ

অৰুণ কিৰণ জ্যোতি
কৰিছোঁ প্ৰচাৰ
কৰিছোঁ প্ৰচাৰ
কৰিছোঁ প্ৰচাৰ।

৩-৬-৪৩ }
কলিকতা }

লুইতৰ পাৰৰ অগ্নিসুৰ

সপ্তম তৰঙ্গ

জ্যোতি-শঙ্খ

ৰণ—ৰণ—ৰণ
আলোড়ন কম্পন
ঘনঘোৰ গৰজন
অস্ত্ৰৰ ঝন ঝন
সীমান্তে-প্ৰান্তে
শত্ৰু যে অগণন
—অসমীয়া জীৱনৰ সন্ধিক্ষণ।
চাৰিওকাষেদি বেৰি
অসম আহিলে ঘেৰি
আৰু যে নসহে দেৰি,
বজা অসমীয়া
শবাইঘটীয়া
বজা, বজা ৰণ-ভেৰী,
অসমীয়া হুছিয়াৰ
শত্ৰু পালেহি দুৰ্নিবাৰ।
যুদ্ধ মাথোন
যুদ্ধ
যুদ্ধ নহলে
নহ'ব ৰুদ্ধ
আজি অসমী যে অৱৰুদ্ধ।
যুদ্ধহে মাথোন
লাগিব যুদ্ধ

হাৰিও যুদ্ধ, জিনিও যুদ্ধ
যুদ্ধ মাথোন যুদ্ধ।
অসমৰ বিহুতলী
পথাৰৰ সোণকলি
শেৱালি-তগৰ ফুল
ফুলি থকা পদূলি,
গচকি-খচকি হে'ৰ
উৰুৱালে ধূলি
উৰুৱালে ধূলি।

দেশ ৰাখিবলে' তই
বিচাৰি সঁজুলি আন
নৱ লাচিতৰ তৰোৱাল,
জয়-ফোঁট পিন্ধি তই
ল হেৰ উজ্বলাই
শুভ্ৰ কপাল।

চহৰৰ, নগৰৰ
মাটি-বাৰী অসমৰ
গাঁও-ভূঁই যত হাট-বাট
সকলো শৰাইঘাট।

শৰাইঘটীয়া দলে
সদলবলে
শুধ চিত্ লৈ আগবাঢ়ি গ'লে,
হ'ব তোৰ জয়
নাই, নাই ভয়
অশুদ্ধ মনৰ কৰ্ম্ম যে বিফল।

সুশুদ্ধ ইচ্ছাৰ সৰ্ব্বজয়ী বল
জীৱনৰ যুদ্ধ হ'ব সফল
সপ্তম যুঁজাৰু দল।

তই অসমীয়া
শৰাইঘটীয়া
তই যে অগ্নি-বীৰ্য্য
জ্বলি উঠ নৱ-সূৰ্য্য!

দেশ যায় জ্বলি
ঘৰ যায় হ'লি
চোতালত দিলে শত্ৰুৱে ভৰি
এতিয়াও জানো তোৰ বুকুখন
যোৱা নাই দেই-পুৰি?

কৰ সোণকালে
ফালি মোহ-জাল,
ওলা, ওলা তই
মুহুৰি কপাল,
হীনতাতকৈ মৃত্যুও ভাল।
অসমীয়া হুছিয়াৰ
শত্ৰু যদিও দুৰ্নিবাৰ
হৈ যাব ছাবখাব।

ভাষাত শত্ৰু
দেশত শত্ৰু
কলা-সাহিত্যত
সঙ্গীত-শিল্পত
সোমাল শত্ৰু তোৰ ভিতৰত
শত্ৰু আহিছে বেয়া বতৰত,